

Sygn. akt II CSK 514/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa F. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w K.

przeciwko M. Spółce Jawnej [...] z siedzibą w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiste wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki F. sp. z o.o. z siedzibą w K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 sierpnia 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparte jest na odmiennej w stosunku do przyjętej przez Sąd Apelacyjny ocenie materiału dowodowego. Skarżący podnosi bowiem, że Sąd drugiej instancji pominął fakt, że „powódka nie mogła

prowadzić działalności w galerii właśnie na skutek sprzecznego z umową, równoległego wynajęcia przez pozwaną tego samego lokalu innemu w dodatku konkurencyjnemu podmiotowi, po bezprawnym jego zajęcia, podczas gdy z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że powódka zaprzestała prowadzenia działalności w lokalu w lipcu 2013 r., a pozwany wynajął lokal innym najemcom w marcu 2014 r. Ponadto skarga nie została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, a tylko przez wykazanie uchybień procesowych popełnionych przez Sąd drugiej instancji, istniałaby możliwość zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

W świetle ustaleń dokonanych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy był związany, oraz niepowołania w skardze kasacyjnej argumentów, które mogłyby świadczyć, że Sąd drugiej instancji przyjmując, że naruszenie zawartego w umowie zakazu konkurencji miałoby miejsce, gdyby powód prowadził działalność w galerii, dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, nie było podstaw do uznania, że zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).